

БРАТЯ ГРИМ ЗИГФРИД И ГЕНОВЕВА

Превод от немски: Цочо Бояджиев, 2009

chitanka.info

Във времената на Хилдолф, архиепископа на Трир, там живеел пфалцграф Зигфрид със съпругата си Геновева, херцогска дъщеря от Брабант, красива и благочестива. Случило се така, че трябвало да бъде предприет поход против езичниците и Зигфрид трябвало да замине на война; та той наредил на Геновева да живее тихо и уединено в неговата крепост Зимерн в Майфелдската област; и възложил на едного от слугите си на име Голо, комуто напълно се доверявал, да надзирава особено внимателно съпругата му. Последната нощ преди отпътуването му Геновева заченала син от съпруга си. Докато Зигфрид отсъствал, не минало много време и в Голо се разгоряла греховна любов към красивата Геновева, която любов той най-накрай не съумял да сдържи, ами я разкрил пред пфалцграфинята. Тя обаче го отблъснала с погнуса. Тогава Голо съставил фалшиви писма, че уж Зигфрид се е удавил в морето заедно с хората си, и ги предал на графинята; като добавил, че сега графството му принадлежи и тя има правото да го обича без грях. Когато се опитал да я целуне обаче, тя го ударила здраво с юмрук в лицето и той проумял ясно, че няма да постигне нищо; тогава променил намерението си и отстранил от благородната дама всички нейни слуги и слугини, така че тя трябвало да страда много в бременността си. Като дошло време, Геновева родила хубав син, а до нея стояла и я утешавала само една стара перачка; най-сетне тя чула обаче, че пфалцграфът е жив и че скоро ще се завърне; и тя попитала пратеника къде се намира Зигфрид сега. „В Страсбург“, отвърнал пратеникът и след това отишъл при Голо, комуто предал същата новина. Голо много се уплашил и помислил, че с него е свършено. Тогава някаква стара вещица го заговорила и го попитала защо се тревожи за тези неща. Пфалцграфинята била родила във време, когато никой не може да знае, дали пък готвачът или някой друг не е баща на детето; „кажи само на пфалцграфа, че тя е развратничела с готвача, и той ще я убие, а ти ще си живееш спокойно“. Голо рекъл: „Съветът е добър“, пресрещнал господаря си и му разказал цялата лъжа. Зигфрид се ужасил и простенал от дълбока болка. Голо се обърнал към него: „Господарю, не си струва да държите повече тази жена.“ Пфалцграфът попитал: „Какво да сторя?“ „Ще я заведа, отвърнал неверният слуга, заедно с детето ѝ до езерото и ще я удавя.“ Зигфрид се съгласил, Голо сграбчил Геновева и детето и ги предал на слугите със заръката да ги убият. Слугите ги отвели в гората и един от

тях попитал: „Какво са сторили тези невинни души?“ Започнал разговор, но никой не намерил да изрече лоша дума за пфалцграфинята или да посочи основание да я убият. „По-добре, рекли те, да оставим да я разкъсат дивите зверове, нежели да цапаме ръцете си с нейната кръв.“ Та изоставили Геновева в дивата гора и си отишли. Тъй като обаче трябвало да отнесат на Голо някакъв знак, единият от тях дал съвет да отрежат езика на придружаващото ги куче. Като застанали пред Голо, той попитал: „Къде ги оставихте?“ „Убихме ги“, отговорили онези и му показали езика на Геновева. А Геновева плачела и се молела в дивата пустош; детето ѝ нямало и тридесет дена, а тя нямала мляко в гърдите си, та да го накърми. И както молела Светата Дева за помощ, от храсталака се появила кошута и прилегнала до детето; Геновева поставила бозките на кошутата в устата на детенцето и то започнало да суче. Тя останала на това място в продължение на шест години и три месеца; хранела се с корени и треви, каквито намирала в гората; живеели под навес от дървесни стволоче, които добрата жена била свързала как да е с помощта на бодливи вейки.

Когато изтекло споменатото време, случило се пфалцграфът да предприеме лов в същата тази гора; и когато ловците насъскали кучетата, пред очите им се явила същата кошута, която хранела детето с млякото си. Ловците я преследвали; и като не намирала друг изход, в края на краищата тя побягнала към леговището, където отивала всеки ден и се сгушила както обикновено в нозете на момченцето. Кучетата се спуснали към нея, ала майката на детето взела една тояга и ги прогонила. В същия миг се появил пфалцграфът, видял чудото и наредил да повикат обратно кучетата. След което попитал жената дали е християнка. Тя отговорила: „Християнка съм, но съм съвсем гола; дай ми наметалото си, та да прикроя срамотиите си.“ Зигфрид ѝ хвърлил мантията си и тя се покрила с нея. „Жено, попитал я той, защо не си приготвиш храна и не си ушиеш дрехи?“ Тя рекла: „Хляб нямам, храня се от тревите, които намирам в гората; роклята ми се скъса и разпадна от старост.“ „От колко години си тук?“ „Тук съм от шест години и три месеца.“ „Чие е момчето?“ „Това е синът ми.“ „Кой е баща му?“ „Бог знае.“ „Как попадна тук и как ти е името?“ „Името ми е Геновева.“ Когато пфалцграфът чул името, спомнил си за съпругата си, а един от камериерите пристъпил напред и се провикнал: „Боже Господи, това май е господарката ни, която уж отдавна е умряла, тя

имаше белег на лицето.“ Тогава всички видели, че белегът си е на мястото. „Дали тя все още носи венчалната халка?“, рекъл Зигфрид. Двамина се приближили и установили, че тя още носи халката. Пфалцграфът мигом я прегърнал, целунал я, разплакан вдигнал момчето и казал: „Това е съпругата ми, а това е моето дете.“ Добрата жена разказала на всички присъстващи дума по дума какво я е споходило и всички пролели сълзи на радост; междувременно се появил и неверният Голо, всички понечили да се нахвърлят отгоре му и да го убият. Пфалцграфът обаче се провикнал: „Задръжте го, докато решим, каква смърт му подобава.“ Така и станало; след което Зигфрид наредил да доведат четири вола, които още не са били запрягани в рало, да завържат за всеки от четирите крайници на злосторника по един от тях, два за краката и два за ръцете, и да ги подкарат. И тъй като били вързани по този именно начин, всеки вол опънал по един от крайниците и тялото на Голо било разкъсано на четири парчета.

Тогава пфалцграфът понечил да отведе милата си съпруга и синчето си у дома. Тя обаче не приела и рекла: „На това място Светата Дева ме опази от дивите зверове и спаси детето ми с помощта на едно диво същество; няма да мръдна оттук, докато то не й бъде посветено.“ Пфалцграфът тутакси пратил да доведат епископ Хилдолф, комуто разказал всичко; епископът се възрадвал и осветил мястото. След освещаването Зигфрид отвел съпругата и сина си и дал празнично пиршество; тя помолила на въпросното място да бъде построена църква и той се съгласил. От този момент насетне обаче пфалцграфинята не можела да приема никаква храна, ами карала да й търсят в гората тревите, към които била привикнала. Преживяла обаче само още няколко дена и блажено се пренесла при Господа; Зигфрид погребал костите й в горската църква, която дал обет да построи; параклисът бил наречен Фрауенкирхе (недалеч от Майен) и там се случили няколко чудеса.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.